

Diàlegs exemplars

per

A. ANDREU I CABESTANY

PRIMERES hores d'una tarda de les festes nadalenes, en el petit jardí, ple de sol, d'una casa vilatana, la del metge, jove de trenta anys, qui, amb la seva muller de vint i vuit, passa allí una dolça hora de quietud i de repòs, parlant de la seva vida, fins ara feliç. I diuen...

Ell.—Com passa el temps, estimada. Aviat farà cinc anys que som casats, tenim un nen i una nena, rossos i bells com tu; treballant, no sols vivim, sinó que, com comptàvem ara, ja veus les mils pessetes que hem estalviat. I amb salut, encara n'estalviarem més, no sols per poder donar una bona educació als fills, ans també perquè quan siguem vells, si no tenim cap contratemps, puguem tenir un bon recó que ens permeti una vellesa digna i lliure dels maldecaps, molèsties i angúnies d'una professió com la meua que, ja ho veus, fa que un no tingui cap hora segura de repòs...

Ella.—Sí, sóc feliç amb la nostra senzillesa vilatana. Bé saps que la nostra amor no defalleix gens, ben al contrari; els nostres fills l'augmenten i sublimen amb llurs carícies tan dolces. Fins llurs petites entremaliadures ens fan gràcia. Treballant, no sols no ens manca el necessari, sinó que, com tu dius, amb l'enteniment que tenim, fins fem vidriola; però tinc por de l'esdevenidor. No veus que les alegries duren tan poc a la vida, que una sempre pensa en l'endemà?

Ell.—No temis, dona; tenim salut; si no moltes, les necessàries pessetes per subvenir a una malaltia i altres contrarietats, que, com dius bé, la vida porta... no t'amoïnis, dona!

Ella.—Sí, sí; ja ho veig que tens raó en el que em dius que no tinc pas motiu ni raó d'amoïnar-me; però l'instint nostre, el de la dona, sempre fa que pensi en l'endemà, que hi pensi esverada amb la dissort. No veus que en passen tantes, de desgràcies, a la gent, que una sempre pensa que

un dia o altre pot trucar a casa nostra i omplir-nos de tristesa i de llàgrimes!

Ell.—No sé per què ets així. Sembla que no tinguis confiança en el nostre esdevenidor. Sempre tan pessimista! Som joves, treballem, no malgastem. Doncs no t'enquimeris, que molt serà que ens passi res greu.

Ella.—I si ens passava! No recordes el metge d'X, que va estar més de dos anys malalt, despenent el que tenia i el que no tenia? I gràcies que van trobar un substitut que era una bona persona! Era sindicat, te'n recordes?...

Ell.—Prou que me'n recordo. I no sé com goses a parlar-me'n després de l'enuig que em vàreu dar, tant tu com ell, aquella tarda que va venir, la darrera, en els tres o quatre dies que em va passar la visita, mentre vaig ésser al llit malalt...

Ella.—I què n'has de dir, d'aquell company. que tant de favor ens va fer, que tan bé va complir amb tu? I amb la teua clientela, sense que ens costés res, com saps tu.

Ell.—No, no; no vull dir que en tingui res a dir; com a company, hi vaig quedar molt agraït. Massa va fer, sense conèixer-nos. Sempre me'n recordaré amb simpatia, i sempre li estaré agraït. Ell sí que n'era, de bon company!...

Ella.—Doncs què parles d'enuig, si el pobre no et va agreujar en res? Era tan prudent, tan educat, tan bo, que dubto que mai pugui ofendre ningú...

Ell.—Ell no, ben cert; de les seves idees dissolvents, amb les quals quasi que et convenç a tu, si dura massa dies la meua malaltia, és del que em vaig enutjar, quan ell en parlava. I semblava que tu li donaves la raó... No vas veure que era del Sindicat?...

Ella.—Com que, si el que diu ell és veritat, i ho és, en té, de raó. No sé quina por et fa el Sindicat.

Ell.—I a tu, que ets una dona com cal, bona